

## ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

## SUR LA MORT DE MON PÈRE.

Gloire à toi! gloire à toi! Frappe, anéantis-moi!  
 Tu n'entendras qu'un cri: «Gloire à jamais à toi!»

A. de Lamartine.

## II. Méditation. «L'homme».

Maître de l'univers, Dieu qui régis le monde,  
 Qui pourrait expliquer ta volonté féconde?  
 Il te plaît de frapper, à tes ordres soumis,  
 Prosterné devant toi, sous tes coups je fléchis.  
 Mais jamais de ma voix tu n'entendras la plainte!  
 Et quoique j'aie encor de plus grands maux la crainte,  
 A genoux je t'adore et te dis avec foi:  
 Suprême volonté, Dieu puissant gloire à toi!

D'un père vertueux, dès la plus tendre enfance,  
 J'ai connue la bonté. J'ignorai la souffrance.  
 Sur ses genoux bercé, j'entendis de doux chants.  
 Qui vinrent de ma vie égayer le printemps;  
 Il guida ma raison dans sa marche incertaine;  
 Il partagea ma joie et consola ma peine;  
 Il m'apprit le premier à te dire avec foi:  
 Suprême volonté, Dieu puissant gloire à toi!

Quand l'enfance, plus tard, fit place à la jeunesse,  
 Que de nouveaux plaisirs, je reconnus l'ivresse,  
 Ce conseiller chéri me prenant par la main,  
 De toi, puis del' honneur m'enseigna le chemin.  
 Ce père regretté ne vit plus à cette heure,  
 Car toi qui l'as créé tu décidas qu'il meure!  
 Ainsi tu l'as voulu!... Je me tais, c'est ta loi:  
 Suprême volonté, Dieu puissant gloire à toi!

Ici-bas parcourant mon passage éphémère,  
 Pour guide je suivrai l'exemple de mon père:  
 M'appuyant sur les lois du devoir, de l'honneur,  
 Je chanterai partout ta gloire et ta splendeur!  
 Sur sa conduite ainsi je réglerai la mienne,  
 Et si ma mort enfin, ressemblait à la sienne,  
 Jusqu'au dernier soupir, je dirai plein de foi:  
 Suprême volonté, Dieu puissant, gloire à toi.

ERNEST BON.

## ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΗΣ.

ἀπὸ σέ, σκεπάζουν ἕνα ἥλιον τὰ παλὰ γυαλὰ σου,  
 μ' ἀπὸ μέ, τοῖς δύο σου ἥλιους καὶ τὴ γαλανὴ ματὰ σου.

Ἐν Πειραιεῖ. Ἀλλοτε ποτε.

## ANAMNΗΣΙΣ.

ὦ! πῶς ἀρθοῦσε μὲν φορὰ στὴν ἀρχαλὴ τοῦ Μᾶν  
 τριακταφυλλιά ἢ ἀγάπη μας μὲ βόδα φορτωμένη,  
 ξανθὴ βοσκούλα ὅτῃς καρδίᾳς κρυφόμενος τὸ πλάι  
 μὲ δίχως νύκτα σκοτεινὴ καὶ αὐγὴ συννεφιασμένη,  
 καὶ εἶχε γαλάζιον οὐρανὸν σὲ στήθια μυρωμένα  
 κρυφαῖς ἐλπίδες καὶ ὄνειρα μέσ' τὴν ψυχὴν κρυμμένη.

Κ' ἦταν εἰς ἐμᾶς ἡ ἀγάπη μας σὰν τὴν αὐγὴν τ' Ἀπρίλη,  
 νερὸ καθάριο κροῦσταλλο σὲ μαρμαρένιαν βρύση,  
 χαμόγελο μυριάχτιδο στ' ἀνήξερά μας χεῖλη  
 σύννεφο γαλανόλευκο σὲ ροδισμένη δύση,  
 μέσ' τῆς καρδίᾳς τ' ἀπόκρυφο Παλμὸς ἐρημοκλήσι  
 καὶ χερουβὶμ μονόκριβο εἰς τ' ἀπλοστον τὴ χτίσι.

Κ' ἦταν ἦταν ζῆλοντὸ ζουμπούλι στ' ἀνοιγμά του,  
 μέσ' τῆς νυχτὸς τὴ σιγαλὴν πόθος κρυφὸς στὴ πλάσι,  
 καὶ Ζέφυρον γλυκερὰ προὴν σὰ δροσερὰ φτερά του  
 καὶ ἦταν λαλὴν φιλέρημον πουλιὸν μέσα σὰ δάση  
 καὶ ὄνακλὸν μονότονον τραγῶδι στὴ στρατιά του.  
 τοῦ χύρει μὲ τὴν ἄβυσσον τὰ δροσερὰ νερά του.

Κ' ἦταν κῆμα τοῦ γυαλοῦ κοτὰ σὲ περιγλάλι  
 ἀνάφριστο χωρὶς παλμὸν, σὰν τῆς ψυχῆς γαλήνη,  
 ἔπος γλυκὺς μικροῦ παιδιοῦ σὲ μητρικὰ ἀγκάλῃ,  
 φιλὶ ποῦ μέσα τῆς καρδίᾳς τὴν γλῶσσαν καταπίνει,  
 μὲ μυστικὰ τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδα ὅτ' σκοτάδι  
 χαρὰ πεῖ ἔσθουσ' ἀπ' τὸ νοῦ τὴν κόλασι τὸν ἄδην.

Κ' ὅταν γλυκὸ βαλσάμωμα, δ' οὐδὲς μαργαριτάρι  
 ὅτ' ἀνιχνεύσῃς Κηπὸς μας πρωτόπλαστον ὁμορφάδα,  
 σὰν ξαπλωμένη λεβεντιά σὲ πρᾶσινο χορτάρι,  
 νεράϊδα σὲ περπάτισμα, καὶ ἥλιος σὲ κοκκινάδα  
 καὶ ἦταν πετούμεν' ὄνειρο δίχως καμὴν φροντίδα  
 στιγμὴν γεμάτην θέλητ' ἀπ' ἀγρὴν, σὰ χρυσάλιδα.

Κ' ἦταν ἀστὲρι ντροπαλὸν σ' ἀνατολὴ γραμμένο  
 μέσ' τὰ γλυκὰ χαράγματα μαγευτικὸν στολίδι  
 μικρὴ βαρκούλα σὲ γυαλὸν μὲ τὸ παρὶ ἀπλωμένο,  
 στιγμὴν ποῦ δέρει δύο ψυχὰς τοῦ γάμον δακτυλίδι.  
 Κ' ἦταν σὲ μνήματα βουβὰ ἐπὶ πορογυμμένη  
 καὶ ἀπ' ἀπὸ τὴν πλάκα τοὺς λέξεις Ἐλπίς γραμμένη.

Καὶ τόρπ πῶς ῥημάχτηκε ὅτῃς παροννιαῖς ὅτ' ἀχλὺν,  
 σὰ νερατζούλα φουντωτὴ, ἢ ἀγάπη μας ἢ πρώτη;  
 Γιατί νὰ τὴν σκεπάζουνε τὰ βουλιασμένα χρόνια  
 τόσο νεκρὴ καὶ ἄχαρη στ' ἀραχνησμένα σκότῃ;  
 Γιατί ὅτῃς λήθης νὰ διαβῇ τὸ ἔρμιο μοροπάτι  
 Κι' ἀπελπισθῇς τὰ στήθια μου νὰ γίνουνε κρεβάτι;

Μαρτίου 12 1883.

Γ. Ι. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.